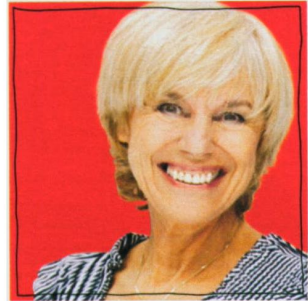

ANNETTE

annette Heffels is psychologe. Ze is getrouwd, heeft een thuiswonende zoon en twee volwassen dochters.

De uitvoering is prachtig,
de zon schijnt; **zo'n dag is
het, waarop alles klopt**

De zon scheen

Soms word je overvallen door geluk, terwijl je daar niet speciaal op uit bent. Zo'n dag was het, zo'n dag waarop alles klopte. Om te beginnen scheen de zon terwijl het al herfst had kunnen zijn. Mijn man en ik liepen door een stralend Amsterdam. Hij is in Amsterdam geboren en haalde jeugdherinneringen op, wat hij altijd doet als we daar zijn. Over zijn opa en zijn vele ooms en tantes, en ik luisterde beter dan anders. Maar ja, de zon schijnt natuurlijk ook niet altijd. Er voeren bootjes met vrolijke mensen over de grachten en de terrassen zaten vol. Ik zou hier best kunnen wonen, dacht ik. En zei ik, waar we voorzichtig op voortborduurden. Want als hij met mij naar Limburg verhuisde, zou ik ook met hem naar Amsterdam kunnen gaan. Eén kind woont er al, en het andere verhuist er waarschijnlijk binnen afzienbare tijd naartoe. Weliswaar zit het derde kind in Limburg, maar die gaat binnenkort op wereldreis en Nederland is uiteindelijk zo klein, dat het van kind tot kind bijna nooit langer dan twee uur rijden is. Zo lopen we te fantaseren door de stad die het hart van mijn man opent, op weg naar Carré. Het theater viert zijn 125-jarig bestaan met een jubileumconcert *1000 stemmen*. Uit niet per se duizend, maar wel uit heel veel stemmen zijn een groot aantal koren gevormd, die allemaal samen vanuit alle hoeken van Carré een speciaal voor deze gelegenheid gecomponeerd stuk zullen uitvoeren. Elk koor heeft een muzikaal leider en één van die leiders is mijn dochter. Vandaar. Mijn man is juist aan het uitleggen hoe hij als jongetje naar de circusvoorstellingen ging in Carré en hoe de wagens met olifanten en giraffen dan langs de gracht daarachter stonden geparkeerd en hoe

dan op de vloer hekken werden geplaatst waarbinnen de tijgers en leeuwen werden getemd, als we haar zien lopen. Ik luister en hij praat, maar toch ziet hij haar het eerst. Onze dochter, klein donker meisje, lopend voor haar koor uit, op weg naar de Magere Brug, want de uitvoering begint al buiten. "Mama," juicht het kind en valt in mijn armen. "Mijn ouders," zegt ze stralend tegen het koor dat om ons heen dromt, en ik voel trots dat ze trots op ons is. Tot tranen toe trots ben ik later als ze in Carré haar koor vaardig door het optreden leidt. Het zal wel zijn omdat ik dwars door die geconcentreerd dirigerende jonge vrouw heen nog altijd het enthousiaste, eigengereide kind zie dat ze was. De uitvoering is prachtig. De stemmen komen van het podium, van beneden uit de zaal en van de galerijen om elkaar in harmonie te vinden. Hoe mooi het was, zeggen we tegen haar als ze ons even vindt voor ze weer snel moet aantreden voor het tweede optreden. Daarna zien we de impressionisten in de *Hermitage*. Zo'n dag is het, waarop alles klopt en die je probeert vast te houden voor als het weer omslaat.